

2020 03 23 Tekst tbv video opname 23 maart 2020

Beste mensen, lieve luisteraars,

Het wordt alleen maar erger. De maatregelen die de regering vanavond heeft aangescherpt, raken ons allemaal diep. Alle samenkomsten zijn verboden. En zonder dat ze door de regering genoemd zijn, vallen kerkdiensten daar ook onder. Tot 1 juni geen samenkomst meer in de kerk. Dat betekent, dat we de komende 10, 12 keer online diensten gaan uitzenden. Dat stelt ons voor grote uitdagingen, die we met alle liefde en enthousiasme aangaan.

Dat verhult evenwel niet, dat de tegenstelling waar we mee te maken hebben, alleen maar vergroot wordt. We moeten met zijn allen zoveel mogelijk thuis blijven, en tegelijkertijd zoeken we wegen om daarmee om te gaan.

Afgelopen zondag hielden we de eerste online kerkdienst in de Exodusgemeente ooit. Toen lasen we het verhaal van de genezing van een blindgeborene. Jezus wilde zich niet inlaten met de vragen naar schuld, zonder of straf. Hij zag kansen. En wij hebben gezegd: "Ook voor ons biedt deze crisissituatie kansen."

Maar ook de geschiedenis van Jezus wordt alleen maar erger. Het verhaal dat we komende zondag lezen, gaat over Lazarus. Lazarus was een goede vriend van Jezus, en de broer van Martha en Maria. Toen Jezus hoorde, dat Lazarus ziek was, ondernam hij geen enkele actie. Hij ging pas lopen toen Lazarus overleden was.

We gaan er zondag natuurlijk nauwkeuriger naar kijken, maar voor dit moment is het goed om ons in Jezus in te leven. Hij wil zelfs zijn eigen dood niet eens onder ogen zien, Hij wil niet nadenken over zijn naderend lijden en sterven. Hij blijft 2, 3 dagen zitten waar die zit. Hij ontwijkt daarmee de ziekte en de dood van Lazarus, en daarmee ook zijn eigen lijden en sterven.

De zondag na volgende week is het alweer Palmпасen, de zondag waarop de intocht in Jeruzalem herdacht wordt. De zondag van de onontkoombaarheid van het lijden, de zondag waarop Jezus wist, wat Hem te wachten stond.

Wij staan voor onzekere tijden. Wij weten ook, wat ons te wachten staat: 10 à 12 weken zonder kerkelijke gemeenschap zoals we dat gewend waren. Misschien dat die tijd iets korter wordt, maar laten we daar maar niet op rekenen. We vieren de Stille Week hoogstwaarschijnlijk niet op de manier die we gewend zijn. Avondmaal vieren op Witte Donderdag zit er niet in, de stille viering op Goede Vrijdag wordt wel heel stil, als we niet bij elkaar kunnen komen. Natuurlijk gaan we op zoek naar mogelijkheden en kansen, maar het zal toch allemaal vreemd, heel vreemd zijn.

Veel is onzeker, behalve het feit dat we elkaar de komende weken niet in levende lijve zullen zien, en dat we elkaar niet kunnen begroeten op de manier die we gewend zijn. Geen handen geven, laat staan voetwassing.

De Exodusgemeente staat bijna 60 jaar. En in al die jaren zijn er heel mooie dingen gebeurd. En zeker in de beginjaren heeft onze Exodusgemeente zware tijden beleefd. En: de gemeente is daar alleen maar sterker van geworden.

Ook nu staan we voor zware tijden, en ook nu merk je aan alle kanten de kracht van de Exodusgemeente: we zien de enorme verbondenheid onderling, we zien de creativiteit en de energie om deze zware tijden het hoofd te bieden.

En als christelijke gemeente zeggen en zingen we vaak, dat we in het spoor van Jezus willen leven. En dat is niet per definitie of alleen maar een gemakkelijk leven. Het is niet eens een

gemakkelijke uitspraak. Het betekent, dat we ons ook in de eenzaamheid en in het lijden verwant en verbonden kunnen voelen met Jezus, die ons is voorgegaan.

Hij heeft aan het kruis uitgeroepen: "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?" Ik denk, dat wij, ondanks onze eenzaamheid en ondanks deze scherpe maatregelen, dat gelukkig niet hoeven te zeggen. Onze goede God geeft ons aan elkaar, en geeft ons de mogelijkheden om elkaar tot steun en troost te zijn. En Hij zelf wil middenin ons wonen, en ons nabij zijn als wij ons voor Hem openstellen.

Iedere dag, als wij zomaar een kaars aansteken, of de Paaskaars (als we die hebben), mogen wij ons verbonden weten met onze goede God, met zijn Zoon Jezus, en met elkaar. Wij hebben nog de mogelijkheden om elkaar te bellen of op welke manier dan ook met elkaar in contact te blijven. God heeft ons niet verlaten, en wij zullen elkaar ook niet verlaten.

En na Palmzondag wordt het Pasen. Na de dagen waarop wij het lijden en sterven van Jezus herdenken, volgt het eeuwige licht van Pasen. En we kennen dat licht, we hebben daar al jaren over gehoord en we hebben al jaren in dat licht geleefd.

Niet voor niets wordt Pasen het kernfeest van het christelijk geloof genoemd. Het licht, dat het duister overwint, het eeuwige licht omringt ons van voor en van achter, dat licht draagt ons, geeft ons zicht op Gods toekomst en op die van ons.

In deze voor velen donkere dagen hoop ik, dat dat licht troost mag bieden.

Ik eindig met het eerste couplet van Gezang 601:

Licht dat ons aanstoot in de morgen,
voortijdig licht waarin wij staan
koud, één voor één, een ongeborgen,
licht overdek mij, vuur mij aan.